

Arrest

nr. 88 120 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 januari 2012 het Rijk binnen en diende op 13 januari 2012 een asielaanvraag in. Op 11 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en Bakongo als etnie te hebben. U bent geboren te Luanda op 23 december 1985.

Tijdens de oorlog in Angola in 1992 werd uw moeder gedood en uw vader meegenomen, omdat ze ervan verdacht werden lid te zijn van UNITA. U groeide op bij uw ooms en tantes. Tien jaar geleden leerde u uw huidige partner A. G. kennen. Hij is lid van de politieke partij UNITA en werkt ook voor deze organisatie. Na de geboorte van uw dochter (B. C. M., °26/4/1999) begon u te werken als schoonmaakster bij de partij UNITA. In 2006 werd u lid van de partij UNITA. Op 25 september 2011 nam u deel aan een mars van UNITA te Luanda. Plots verscheen de politie, die een chemisch product spoot, honden inzette en mensen sloeg en arresteerde. U kon ontsnappen en ging naar huis. In uw buurt ontmoette u enkele onbekende mannen. Ook uw man – die ook aan de mars deelnam en later toekwam - merkte hen op. De mannen vroegen op een gegeven moment of u drank verkocht. Uw man vond het verdacht en zei dat het niet veilig was om in huis te blijven. Hij verdeelde het geld dat in huis was tussen u en hem en gaf u de opdracht elders te gaan slapen. Hij zou hetzelfde doen. U ging met uw twee kinderen naar uw buurman A. en deze bracht u naar D., een vriendin van u. De dag nadien kwam A. u zeggen dat uw man werd meegenomen door onbekenden. Hij bracht u en uw kinderen naar M., een vriend van hem. Op een dag zei M. dat jullie beter het land verlieten. Hij nam foto's van jullie en op een dag zei hij dat jullie zouden reizen. In januari 2012 verliet u met uw twee kinderen en M. Angola en op 13 januari 2012 diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid wegens uw betrokkenheid bij een mars van UNITA op 25 september 2011, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat er noch aan uw en uw partners' werkzaamheden bij UNITA, noch aan uw lidmaatschap van UNITA, noch aan uw deelname aan een mars van UNITA op 25 september 2011 geloof gehecht kan worden.

U verklaarde dat u na de geboorte van uw dochter (26/4/1999) begon u te werken als schoonmaakster bij de partij UNITA en dit op de hoofdzetel van de partij (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd op welk adres deze hoofdzetel van UNITA – het gebouw waar uw man ruim tien jaar werkzaam was (gehoor CGVS, p. 5) en waar u begon te werken na de geboorte van uw dochter in 1999 (gehoor CGVS p. 4-5) – gelegen is, gaf u aan het niet meer te weten. Toen u gevraagd werd om het gebouw te beschrijven, kwam u niet verder dan te zeggen dat het 'een gebouw' is. Toen u gevraagd werd hoeveel verdiepingen de hoofdzetel van UNITA telt, gaf u ontwijkend aan dat u op de eerste verdieping werkt en u niet weet hoeveel verdiepingen het gebouw juist telt. Toen de vraag vereenvoudigd gesteld werd en gevraagd werd of het een toren was of een laag gebouw, antwoordde u opnieuw vaag door te stellen dat het niet heel hoog was maar ook niet heel laag. Toen u gevraagd werd wat de kleur van de gevel van de hoofdzetel van UNITA is, gaf u – na lang nadenken – ontwijkend aan dat hij af en toe herschilderd werd. Toen u daarop gevraagd werd wat de kleur van de gevel was toen u het land verliet, gaf u aan dat u er nooit op lette (gehoor CGVS, p.5). Verder wist u niet hoeveel mensen op de hoofdzetel van UNITA werkten en wist u evenmin of de hoofdzetel van UNITA al dan niet een tuin had (gehoor CGVS, p.5-6). U gaf aan dat er meerdere mensen – net als u – kuisten in de hoofdzetel van UNITA, maar u weet niet hoeveel mensen het waren. Na lang nadenken kon u enkel een 'Maria' als collega noemen, maar u kende haar achternaam niet en kende ook geen andere namen van collega's (gehoor CGVS, p.6). Ook de naam van uw directe baas kende u niet (gehoor CGVS, p.6).

Verder gaf u aan dat u tien jaar geleden uw huidige partner A. G. leerde kennen en dat hij is lid van de politieke partij UNITA en ook voor deze organisatie werkt (gehoor CGVS, p.3). Toen u werd gevraagd wat zijn beroep juist was, gaf u vaag aan dat hij voor UNITA werkt. Toen gevraagd werd hoe hij geld verdiende wat hij deed, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat hij een loon verdiende. Toen de vraag een derde maal gesteld werd, gaf u aan dat u een vrouw bent, u het recht niet hebt te vragen wat hij doet en u enkel weet dat hij reeds lang voor de partij werkt (gehoor CGVS, p.3). Ook later gaf u aan dat u niet weet wat uw man precies doet bij UNITA (gehoor CGVS, p.8). Toen u werd gevraagd sinds wanneer hij bij UNITA werkt, gaf u vaag aan dat dit was van voor u hem kent (gehoor CGVS, p.3-4). Verder kon u niet zeggen wie de baas van uw partner is (gehoor CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd wie in de groep / het team van uw man zat bij UNITA, gaf u aan dat hij het alleen kan vertellen (gehoor CGVS, p.8).

Bovenstaande veelvuldige en grove onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u en uw partner A. G. gedurende lange tijd bij UNITA gewerkt zouden hebben.

Verder gaf u aan dat u in 2006 lid werd van de partij UNITA, maar u weet niet meer in welke maand u lid van de partij werd (gehoor CGVS, p.7). U verklaarde dat u een lidkaart van UNITA hebt en dat op de voorkant van de lidkaart de vlag van UNITA staat. U gaf aan dat deze uit een groene, een rode en een zwarte band bestaat en dit volle stroken zijn. Verder stond een haan op de vlag (gehoor CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de vlag een rode, een groene en terug een rode band heeft en dat op de groene band – naast een haan – een zon te zien is. Toen u gevraagd werd om verder de voor- en achterkant van uw lidkaart te beschrijven, gaf u aan dat u er niets aan ging toevoegen, omdat u niet zeker bent. Toen u gevraagd werd of uw foto op uw lidkaart stond, antwoordde u ontwijkend dat u een foto afgaf en een lidkaart steeds een identificatie van de persoon bevat (gehoor CGVS, p.11). U gaf aan dat UNITA een regeringspartij is, maar toen u gevraagd werd welke personen van UNITA in de regering van Angola zitten, gaf u aan dat Samakuva de voorzitter is, maar u de andere namen niet kunt herinneren (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd wanneer Samakuva voorzitter van UNITA werd, gaf u aan dat dit na de dood van Savimbi was, maar u weet niet wanneer dit was (gehoor CGVS, p.10). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat UNITA af en toe een groot UNITA-congres organiseert en u gevraagd werd wanneer het laatste UNITA-congres plaatsvond, kon u er niets op zeggen (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat UNITA steeds een politieke partij geweest is (gehoor CGVS, p.9), maar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat UNITA nadat de burgeroorlog in Angola eindigde in 2002 zich succesvol omvormde van een gewapende oppositiegroep naar een belangrijke politieke partij. Toen u gevraagd werd of u reeds van JURA hoorde, dacht u eerst dat het een vervoeging van het werkwoord 'jureren' was. Toen u erop gewezen werd dat JURA een afkorting is, gaf u aan dat het u niets zegt (gehoor CGVS, p.10). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat JURA de jongerenorganisatie is van UNITA.

Bovenstaande veelvuldige en grove onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van UNITA.

Toen verder u gevraagd werd of u deelnam aan meetings van UNITA, gaf u aan van niet, omdat u zich niet goed voelde temidden mensen en u dat angst gaf (gehoor CGVS, p.8). Desalniettemin nam u volgens uw verklaringen deel aan een mars van UNITA op 25 september 2011 te Luanda en u gaf aan dat er 'veel mensen' deelnamen. Toen u gevraagd werd hoeveel deelnemers er waren, ontweek u de vraag door te herhalen dat er veel deelnemers waren. Toen de dossierbehandelaar u vroeg om te preciseren hoeveel deelnemers er waren, gaf u aan dat u er geen cijfer op kunt plakken. Ook toen de vraag gepreciseerd werd, en u gevraagd werd of er tien, honderd, duizend of meer mensen aanwezig waren, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.8). U verklaarde dat u in de demonstratie liep met mensen die u er ontmoette, maar kon geen namen meer herinneren (gehoor CGVS, p.14). U gaf verder aan dat veel mensen werden opgepakt tijdens de mars, maar u kon geen enkele van de gearresteerde mensen bij naam noemen (gehoor CGVS, p.13-14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat geen arrestaties werden verricht tijdens de mars op 25 september 2011. Toen u hiermee geconfronteerd werd, gaf u aan dat er misschien valse berichten waren (gehoor CGVS, p.14). U wist niet wie de verantwoordelijke organisatoren van de mars waren, u wist niet of officiële toestemming gevraagd werd en kon u zich niet herinneren van waar naar waar men voorzag te marcheren (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd op wat soort dag de mars plaatsvond, gaf u eerst aan het niet meer te weten, maar nadien gaf u aan dat het een weekday was. U herinnerde zich nog dat het een weekday was, omdat de regering zei dat de mensen er rekening mee moesten houden en voldoende voedsel moesten kopen zodat ze niet naar buiten moesten (gehoor CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat 25 september 2011 – de dag van de mars – een zondag was.

Bovenstaande veelvuldige onwetendheden en de vaststelling dat uw verklaringen over de mars op 25 september 2011 niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde deelname aan de mars van UNITA op 25 september 2011.

U gaf verder aan dat na de mars van UNITA op 25 september 2011 enkele onbekende mannen in uw buurt rondliepen (gehoor CGVS, p.12). U gaf aan dat u de mannen niet kent, maar u gaat er van uit dat het militairen zijn. Toen u gevraagd werd welke aanwijzingen u daarvoor heeft, gaf u aan dat u niet wie de mannen waren, maar dat het ofwel militairen in burger ofwel bandieten waren (gehoor CGVS, p.15). U gaf verder aan dat u van uw buurman vernam dat uw man diezelfde dag werd meegenomen. Toen u gevraagd werd door wie hij werd meegenomen, gaf u aan dat u er niet op kunt antwoorden. U gaf aan dat uw buurman het niet vertelde en dat u het hem vergat te vragen omdat u er niet met uw

hoofd bij was (gehoor CGVS, p.15). Ook deze verklaringen zijn erg vaag en hieruit blijkt op geen enkele wijze dat de Angolese overheid u zou vizeren of zoeken.

Gelet op bovenstaande veelvuldige onwetendheden en de vaststelling dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolging die u tengevolge uw beweerde deelname aan de mars van UNITA op 25 september 2011 vreest en dient geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd om uw "vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde kopie van uw identiteitskaart (N°002074424LA035) is een begin van bewijs van uw identiteit, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Waar verzoekster *in fine* vraagt om ten subsidiaire titel de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoekster betwist de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven en onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster werpt op dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet op haar gemak en ook niet in topvorm was. Zij heeft medische problemen en toen zij vroeg of zij haar geneesmiddelen mocht nemen omdat zij koorts had, werd haar dit geweigerd, tenzij eventueel te pauzeren. Verzoekster was nog geschokt door hetgeen haar overkomen is en heeft meerdere malen herhaald dat zij verward was. Op het einde van het verhoor heeft verzoekster aangegeven slechts *min of meer* alle vragen begrepen te hebben, waarna de *Protection Officer* haar gevraagd heeft om dit te verduidelijken maar het daarbij gelaten heeft. Een uitstel van het verhoor zou een verstandige keuze geweest zijn die spijtig genoeg niet gemaakt werd.

De Raad stelt vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat de *Protection Officer* verzoekster weliswaar meedeelde dat het niet was toegestaan om medicatie in te nemen tijdens het gehoor, maar onmiddellijk vervolgde "*maar als het niet gaat nemen we een pauze*" (gehoor p. 2), waaruit duidelijk blijkt dat verzoekster op eenvoudig verzoek had kunnen aangeven even te stoppen zodat ze haar medicatie had kunnen nemen. Op geen enkel ogenblik werd door verzoekster, noch door haar raadsman die aanwezig was tijdens het gehoor, van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Evenmin werd gevraagd het gehoor stop te zetten of uit te stellen zodat ook deze opmerking niet gegrond is, minstens laattijdig is.

De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377), evenmin waar verzoekster stelt dat zij nog geschokt en in de war was. Uit het gehoorverslag blijkt daarenboven dat verzoekster de vragen goed begreep, maar dat zij de vragen vaag en ontwijkend beantwoordde hetgeen echter niet kan teruggebracht worden tot een slecht begrip van de vragen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt tevens dat, wanneer aan verzoekster werd gevraagd haar asielrelaas uiteen te zetten, zij in staat bleek op spontane wijze omstandige verklaringen af te leggen (gehoor p. 12). Verzoekster werd er in het begin op gewezen dat ze, indien ze een vraag niet goed begreep, dit onmiddellijk moest zeggen (gehoor p. 2). Op het einde van het gehoor werd verder gevraagd *“Kon u alles zeggen in verband met uw problemen in Angola en de vrees die u hebt bij terugkeer?”* *“Ik denk het wel.”* *“Alle vragen duidelijk?”* *“(stilte). Min of meer.”* *“Is er een vraag die u niet begreep?”* *“Ik weet het niet. Ik zei veel.”* *“Er is niet een bepaalde vraag die u niet begreep?”* *“(stilte). Gaan jullie ons doen terugkeren.”* (gehoor p. 18). Hieruit blijkt dat de *Protection Officer* zich wel degelijk de nodige inspanning heeft getroost om desgevallende misverstanden te corrigeren, maar dat verzoekster geen concrete zaken heeft aangehaald. Tot slot wijst verweerder er nog op dat verzoeksters raadsman op het einde van het gehoor aangaf *“Ik wil zeggen dat Mevr. geluk had dat ze geduldige DB had die goed luisterde en goede vragen stelde.”* De Raad ziet dan ook niet in wat de dossierbehandelaar meer had kunnen doen om verzoekster te horen, noch wordt concreet aangegeven waarom een uitstel verzoekster nuttig had kunnen zijn, tenzij om verblijfsrechtelijke redenen.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

In casu zet de bestreden beslissing op gefundeerde en omstandige wijze uiteen waarom er geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekster. Zo was er in verzoeksters verklaringen sprake van veelvuldige en grove onwetendheden over UNITA, over de werkzaamheden van verzoekster en haar partner voor UNITA, haar lidmaatschap en over de mars op 25 september, waarbij haar verklaringen bovendien strijdig zijn met objectieve informatie (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) en legde zij vage en onsamenhangende verklaringen af inzake de voorgehouden vervolging.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

3.2.1. Verzoekster was sinds de geboorte van haar dochter (°1999) tot aan de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, werkzaam als poetsvrouw op de hoofdzetel van de partij te Sao Paulo, waar ook haar man werkte. Waar verzoekster tijdens haar gehoor preciseerde *“ik ging steeds daar werken als mijn gezondheid het toeliet. Dat was niet steeds het geval”* kan hieruit afgeleid worden dat verzoekster sporadisch omwille van gezondheidsredenen niet ging werken. Van een vrouw die meer dan tien jaar lang het merendeel van de tijd ging werken op één bepaalde plaats waar ook haar man werkte, mag minstens verwacht worden dat zij deze locatie alsmede haar diensthoofd en collega's enigszins kan beschrijven, *quod non*. De Raad stelt in deze tevens vast dat, daar waar verzoekster verwijst naar een bepaalde passage uit het gehoorverslag (*“ik werkte er als bediende. Ik ging er een paar keer naartoe.”*, gehoor p. 8), dit citaat betrekking heeft op de procedure van lidmaatschap van de UNITA en dus niet op de context van verzoeksters dagelijkse professionele werkzaamheden, zoals het verzoekschrift doet uitschijnen. Verzoekster komt niet verder dan oppervlakkige excuses en vergoelijkningen (*“Dat haar niet verweten kan worden het juiste aantal verdiepingen van het gebouw niet [te] kennen aangezien zij zich nooit verder dan de eerste verdieping waagde.”*), maar verklaart geenszins deze onaanvaardbare en elementaire onwetendheden.

Daar waar verzoekster opwerpt dat zij als vrouw niet het recht had het inkomen van haar partner te kennen, gaat verzoekster eraan voorbij dat niet gepolst werd naar het loon, doch dat verzoekster volledig onwetend bleek te zijn over het beroep en de professionele activiteiten van haar partner, met wie zij toch tien jaar samen leefde en bovendien ook samen op dezelfde locatie voor dezelfde werkgever werkte. Dat verzoekster nu denkt dat hij chauffeur is, doet hieraan geen afbreuk. Verder wordt de band tussen verzoekster en haar partner nergens aangetoond, integendeel uit verzoeksters kopie van haar identiteitskaart blijkt dat zij alleenstaande is, wat de geloofwaardigheid van haar beweringen verder ondergraaft. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat ze werkte, noch dat ze werkte voor de UNITA, noch dat haar partner of vader van de kinderen, bij de UNITA werkte.

3.2.2. Daargelaten dat verzoekster niet wist wanneer het laatste partijcongres had plaatsgevonden, noch het ontstaan van de UNITA kon duiden, stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekster ook op andere essentiële vragen inzake haar partij geen antwoord kon geven (locatie hoofdzetel, afkorting JURA, de rol of functie van A. C. en E. M., de betekenis van UNITA-R, de vlag van UNITA, gehoor p. 5-6 en p. 9-11). Dat verzoekster eerst vroeg of JURA van jureren afkomstig was, doet geenszins afbreuk aan het feit dat zij ook nadien de afkorting JURA niet kon plaatsen (gehoor p. 10). Verzoeksters argument dat ze slechts weinig gelegenheden heeft gehad om de leden van de partij te ontmoeten is irrelevant nu het allerminst noodzakelijk is om mensen persoonlijk te ontmoeten, zeker indien het belangrijke regeringsleden betreft, om hun naam te kennen. Dat verzoekster gezien haar opleidingsniveau de namen van de leden van de partij niet kent, kan hier geenszins gelden als excuus daar het eenvoudige namen en geen partijstructuren of expertisefuncties betreft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zich een profiel aanmeet om haar asielaanvraag te staven en dat ze achteraf minimaliseert om haar gebrekkige kennis zoals in de bestreden beslissing opgenomen, te verschonen. Dergelijk handelen tast haar gehele geloofwaardigheid aan.

3.2.3. Verzoekster geeft aan op 25 september 2011 aan een betoging te hebben deelgenomen, doch zij vluchtte weg toen de toestand begon te ontaarden. De commissaris-generaal stelde dienaangaande terecht vast dat verzoeksters verklaringen inzake de beweerde arrestaties en de weekdag (gehoor p. 13) haaks staan op de aan het administratief toegevoegde informatie. Met haar verklaring dat zij dit verkeerdelijk via de televisie zou hebben vernomen, ontkent verzoekster zelf haar verklaarde aanwezigheid, nu ze dit zodoende uit eigen ervaring had moeten weten en niet via de televisie. Ook haar concrete verklaringen over de mars komen niet verder dan een beschrijving van televisiebeelden *“de politie onderbrak de mars en sloeg op het volk. Een aantal mensen werd gevangen genomen. Er werd geslagen, een chemisch product gespoten. Enkelen konden zich redden, een aantal mensen werden opgepakt”* (gehoor p. 13). Verzoekster bleef onwetend omtrent de verantwoordelijken, het doel van de manifestatie, het voorziene begin- en eindpunt, het al dan niet officieel karakter (gehoor p. 13-14) en, daargelaten dat kan aangenomen worden dat ze het exacte aantal niet kende, kon ze zelfs niet bij benadering aangeven hoeveel mensen er deelnamen aan de mars (gehoor p. 8), noch kon ze de namen

geven van de mensen die ze daar ontmoet zou hebben (gehoor p. 14). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat ze aan deze manifestatie deelnam.

3.2.4. Met betrekking tot de ontvoering van haar partner, laat verzoekster opmerken dat zij zo geschokt was dat zij er niet aan gedacht heeft haar buurman hierover vragen te stellen. Daargelaten de al dan niet nuttige informatie van de buurman, gaat verzoekster voorbij aan de essentie dat ze niet kan aangeven of de beweerde ontvoerders militairen in burgerkledij dan wel bandieten zijn. Indien deze “vreemde” personen die rond haar huis liepen werkelijk de ontvoerders waren, is redelijk te veronderstellen dat verzoekster wel een accuratere herinnering aan hen zou hebben overgehouden, te meer daar verzoekster inzake hun gedrag louter stelt *“Hij liep te bellen, vroeg een aantal keren of je drank verkoopt. Wat moet je daarvan denken.”* (gehoor p. 15). Er wordt dan ook nergens aannemelijk gemaakt dat de voorgehouden afwezigheid/verdwijning van verzoeksters partner – in zoverre al geloofwaardig – verontrustend zou zijn, laat staan dat deze ontvoerd zou zijn, laat staan dat dit zou ingegeven zijn door politieke motieven, te meer gezien verzoekster haar politiek profiel evenmin geloofwaardig wist te maken, noch het feit dat ze überhaupt aanwezig was op de manifestatie.

3.2.5. Verzoekster beperkt zich voorts tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van ongeloofwaardige *post-factum* veronderstellingen (*“Dat het bijgevolg niet onmogelijk is dat sommige media eerst gedacht hebben dat het voor de betoging van 25 september opnieuw het geval was, alvorens hun woorden in te trekken”*) en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en voorwendsels (*“Dat de verzoekster in ieder geval voor het einde van de betoging weggevlucht is en getracht heeft zo discreet mogelijk te zijn door te trachten niets meer betreffende deze gebeurtenis te vernemen”, “Dat, rekening houdend met het verloop van de gebeurtenissen aan de verzoekster, die verklaard heeft dat het om een wandeling rondom de stad ging niet verweten kan worden, dat zij de route die voor deze betoging voorzien werd niet kon specificeren.”*, *“Dat de verzoekster vermoedt dat de organisatoren van deze betoging de leaders en de voorzitter zijn, waarvan de namen reeds opgenoemd werden, maar dat zij verkozen heeft er tijdens haar verhoor niet over te spreken omdat zij hier niet zeker van was”, “Dat de verzoekster in ieder geval niet de bekwaamste persoon is om te verklaren of een officiële toestemming voor de organisatie van deze betoging gegeven werd”, “Dat zij zich hiermee inderdaad niet beziggehouden heeft en zich ertoe beperkt heeft aan de uitnodiging van de partij gevolg te geven”*), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de waarachtigheid van haar relaas kunnen aantonen en de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. Verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift een kopie van haar lidkaart van UNITA. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht in deze geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de verklaringen van de asielzoeker en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoekster bijzonder tegenstrijdige en onwetende verklaringen aflegt. Verzoekster stelt tijdens het interview eerst dit document wel al te hebben ontvangen (gehoor p. 7), nadien *“Ik heb een kaart. Ik heb die bij”* (gehoor p. 9), maar uiteindelijk dit te ontkennen (gehoor p. 10). Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor dat op de voorkant van de lidkaart de vlag van de partij zichtbaar was, wat niet het geval is, waarbij ze evenmin een correcte beschrijving van de vlag geeft, en ontwijkt tot drie maal toe de vraag of haar foto op de lidkaart staat (gehoor p. 11), wat toch wel het allereerste is wat men weet over een eigen lidkaart. Tot slot vermeldt de ledenkaart als datum van afgifte 2010 terwijl verzoekster verklaarde lid te zijn sinds 2006 (gehoor p. 7) en blijkt dat de geboortedatum op de lidkaart, met name 29

december 1985, niet overeenstemt met de kopie van verzoeksters identiteitskaart waaruit blijkt dat ze op 23 december 1985 is geboren (inschrijving, gehoor p. 2). Derhalve kan geen enkele bewijswaarde aan dit stuk worden gehecht en komt dit stuk voor als opgemaakt voor onderhavige procedure.

3.4. Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar en toevoeging van internetartikelen over de situatie in Angola dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat enkel aangeduid wordt dat “*verder komt u niet in aanmerking voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van het artikel 48/4 van de ...*” en dat aldus niet blijkt dat de tegenpartij het dossier van verzoekster vanuit de invalshoek van de subsidiaire bescherming onderzocht heeft.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekster gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster verwijst naar de algehele situatie en in zover zij zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Dit is niet het geval en verzoekster toont niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, valt onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.4. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK